

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce **JUDr. P.L.**, zast. advokátkou JUDr. Danielou Maršálkovou, se sídlem Bílkova 4, Praha 1, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, o přezkoumání rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 18. 9. 2008, č.j. 12081/08-1400-702758 **se z r u š u j e** pro nezákonnost a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci rozsudku zaplatit žalobci prostřednictvím jeho právního zástupce JUDr. Daniely Maršákové, advokátky se sídlem v Brně, Bílkova 4, náklady řízení v částce 13.592,- Kč.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobou ze dne 20. 11. 2008 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 18. 9. 2008, č.j. 12081/08-1400-702758, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Pacově ze dne 13. 5. 2008, č.j. 10894/08/094970/5948 na daňové penále na dani z nemovitostí za zdaňovací období od 1. 1. 1999 do 31. 12. 1999 ve výši 3.175,- Kč.

II.

Stručné shrnutí argumentů obsažených v napadeném rozhodnutí

[2] Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalobce v důsledku povinnosti uhradit nedoplatek za původního poplatníka dle ust. § 13b odst. 2 zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitosti, ve znění platném do 31. 12. 2000 (dále jen „ZDN“ nebo „zákon o dani z nemovitosti“), dostal do prodlení s placením daně z nemovitostí za zdaňovací období roku 1999. Žalobce měl v tomto období uhradit dvě platby, a to daň z nemovitostí za rok 1999 ve výši 1776,- Kč a daňový nedoplatek na dani z nemovitostí za předchozího vlastníka na základě rozhodnutí o stanovení daňového nedoplatku k úhradě č.j. 16990/99/094971/3094 ze dne 18. 10. 2009, jímž mu byla vyměřena daň 9.225,- Kč se splatností do 19. 11. 2009. Při vydání platebního výměru postupoval správce daně v souladu s ust. § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), i v souladu s nálezem Ústavního soudu spis. zn. I ÚS 469/98 ze dne 8.7.1999.

[3] K odvolacím námitkám žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že platby daně, které odvolatel zaplatil v roce 1997, 1998, 1999 a 2000 byly v souladu s ust. § 59 odst. 6 daňového řádu použity na úhradu nejstarších nedoplatků na dani z nemovitostí. Žalovaný, vázán právním názorem vyjádřeným v rozsudcích zdejšího soudu sp. zn. 30 Ca 20/2006 konstatoval, že před stanovením povinnosti odvolatele platit daňový nedoplatek za předchozího vlastníka (za roky 1994, 1995 a 1996) rozhodnutím o převodu nedoplatků (viz rozhodnutí ze dne 18.10.1999, č.j. 16990/99/094971/3094), nemohl správce daně platbu odvolatele převést na úhradu tohoto nedoplatku. Proto veškeré platby daně z nemovitostí, které odvolatel zasílal přede dnem 18.10.1999 jako platby daně za svoji nemovitost, musely být (neměl-li odvolatel jiných nedoplatků na této dani) použity jako platby na jeho daňovou povinnost. Podle rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 14.3.2008, sp. zn. 30 Ca 193/2008, mohla vzniknout povinnost hradit penále od okamžiku splatnosti rozhodnutí, kterým byla založena povinnost žalobce uhradit nedoplatek za předchozího vlastníka, tj. až rozhodnutím ze dne 18.10.1999 o stanovení daňového nedoplatku k úhradě, č.j. 16990/99/094971/3094. Dnem splatnosti tohoto rozhodnutí je 19. 11. 1999. Z toho vyplývá, že nedoplatek na dani na rok 1999 existoval a byl penalizován správně.

[4] Žalovaný též v odůvodnění rozhodnutí uvedl celkem pět tabulek. V tabulce č. 1 jsou platby, které uhradil správci daně žalobce v období od 1. 1. 1997 do 31. 12. 2000 na účet daně z nemovitostí. V tabulce č. 2 je uvedena daňová povinnost, kterou měl žalobce uhradit od 1. 1. 1997 do 31. 12. 2000, a to včetně nedoplatku, který měl povinnost zaplatit za původního poplatníka. V tabulce č. 3 je uveden rozpis daňové povinnosti po jednotlivých splátkách, včetně dat splatnosti a penalizačních dat. V tabulce č. 4 je přehled párování předpisů a plateb od 1. 1. 1997 do 31. 12. 2000. V tabulce č. 5 je proveden výpočet penále za rok 1999. Vzhledem ke skutečnosti, že odvolateli byla uložena povinnost uhradit daňový nedoplatek na dani z nemovitostí za roky 1994, 1995 a 1996 za původního poplatníka rozhodnutím o stanovení daňového nedoplatku k úhradě ze dne 18. 10. 1999, č.j. 16990/99/094971/3094, ve kterém byly nemovitosti, kterých se daňový nedoplatek týká, identifikovány a byl zde uveden výpočet výše daňového nedoplatku, má žalovaný zato, že odvolateli jsou známy tyto skutečnosti i důvod vyměření penále. Součástí odvoláním napadeného platebního výměru na penále je i výpočet penále, kde je mj. uvedena výše předpisu, datum předpisu, sazba penále, počet dní prodlení, datum zaplacení, dílčí penále a celkové penále. Z platebního výměru je zřejmé, že jde o předpis daňového penále na daň

z nemovitostí za rok 1999 a je zřejmé, jak vysoké penále je požadováno. Platební výměr byl proto vydán v souladu s ust. § 32 daňového řádu.

[5] Z ust. § 63 odst. 1, 2 a 4 daňového řádu vyplývá, že penále vzniká bez rozhodnutí, přímo ze zákona, pokud daň nebyla zaplacená včas. Platebním výměrem se penále nevyměřuje, ale správce daně jím daňovému subjektu pouze sděluje předpis penále, z čehož vyplývá, že použití prekluzivní lhůty stanovené v ust. § 47 daňového řádu není možné, ale je nutno aplikovat ust. § 70 daňového řádu. Žalovaný následně rekapituluje, z jakého důvodu nemohlo dojít k uplynutí promlčecí doby. Napadeným rozhodnutím byl penalizován daňový nedoplatek se splatností 19. 11. 1999. Tento nedoplatek by byl promlčen ke dni 31. 12. 2005 (tedy šestileté promlčecí lhůtě), pokud by tato lhůta nebyla pozastavena po dobu, kdy o rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru na penále za zdaňovací období roku 1999 rozhodoval soud. Dle výpočtu žalovaného lhůta neběžela 1237 dní. Promlčecí doba byla tímto posunuta k datu do 21. 5. 2009. Napadeným rozhodnutím ze dne 18. 9. 2008, č.j. 12081/08-1400-702758 pak byla promlčecí lhůta přerušena a od roku následujícího po jeho doručení, tj. od 1. 1. 2009 počala běžet nová šestiletá promlčecí lhůta.

III.

Žalobní argumentace

[6] Proti tomuto rozhodnutí byla podána žaloba, ve které žalobce namítl, že rozhodnutí žalovaného je nejasné a není v něm uvedeno, za jakou platbu, ani za jaké období bylo penále vyúčtováno a nemá náležitosti rozhodnutí. Díky této nejasnosti se žalobce musí zabývat obdobími od roku 1994 do roku 2001 a znovu rekapitulovat celé řízení předcházející vzniku penále. Žalobce daňovou povinnost za rok 1999 zaplatil řádně a včas ve výši 1.776,- Kč. Penále je účtováno duplicitně a již o něm bylo rozhodováno, a to v rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 9. 2006, č.j. 12386/06/FŘ/140, ze dne 17. 2. 2003, č.j. 7894/02/FŘ 150 a dalšími rozhodnutími, která žalobce specifikoval na straně 3 a 4 žaloby. Žalobce dále zrekapituloval veškeré soudní spory, které se k danému problému vztahují a dodal, že na základě těchto sporů vydal Finanční úřad v Pacově dne 18. 10. 1999 rozhodnutí, kterým žalobci sdělil povinnost zaplatit jakési daňové nedoplatky, a to za rok 1994 a 1995, což je v rozporu s ust. § 47 daňového řádu. Vzhledem k tomu nemohlo žalobci vzniknout žádné penále. I pokud nebude daňový řád soudem akceptován, mohlo penále vzniknout až po vydání rozhodnutí, tedy nejdříve od 10. 11. 1999 (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 311/99). Dle žalobce došlo k prekluzi nároku na vyměření a doměření daně za rok 1994 a 1995 a proto nešlo již daň doměřit ani vyměřit, a tedy není možné ze zaniklé daně vyměřovat penále. Promlčení nároku na zaplacení penále podle ust. § 70 daňového řádu žalobce namítá z toho důvodu, že se jedná asi o penále za rok 1994 či 1995.

IV.

Dosavadní průběh řízení

[7] Rozsudkem č.j. 30 Ca 249/2008-32 ze dne 24. 1. 2011 zdejší soud žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného jako nedůvodnou zamítl. Proti tomuto rozhodnutí si podal žalobce dne 4. 3. 2011 kasační stížnost a Nejvyšší správní soud následně rozsudkem č.j. 1Afs 30/2011-56 ze dne 22. 6. 2011 výše uvedený rozsudek zdejšího soudu zrušil pro vadné přitakání právnímu názoru žalovaného o přerušení lhůt pro stanovení a vybrání daně vlivem § 41 s. ř. s. a věc vrátil k dalšímu řízení. Zdejší soud tedy dalším řízením, vázán právním

názorem shora uvedeným, bude zabývat jednak lhůtou, do které bylo možno nejpozději stanovit výši penále a rovněž tak lhůtou, do které nejpozději byl správce daně oprávněn penále vybrat.

V. Stanovisko žalovaného

[8] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uváděl obdobné skutečnosti jako v napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Doplnil, že rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 30/2011 je pro něj rozhodnutím překvapivým, neboť byl vydán tři měsíce od usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č.j. 5 Afs 35/2009-265, který dospěl k odlišnému právnímu názoru na úpravu ust. § 63 odst. 4 ve spojení s ust. § 70 odst. 1 daňového řádu. Dle tohoto rozhodnutí je lhůta podle § 63 odst. 4 daňového řádu lhůtou nikoliv promlčecí ale prekluzivní, neboť uvedené ustanovení říká, že vyrozumět daňového dlužníka o předpisu daně lze pouze v této lhůtě. Žalovaný ve shodě s právním názorem rozšířeného senátu trvá na stanovisku, že pokud je lhůta uvedená v ust. § 63 odst. 4 daňového řádu lhůtou prekluzivní, na její běh má vliv soudní řízení probíhající ve věci daňového penále tak, jak stanoví ust. § 41 s. ř. s.

VI. Právní hodnocení soudu

[9] Soud přezkoumal v intencích žaloby napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Žaloba byla podána včas osobou k tomu oprávněnou. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání za splnění podmínek ve smyslu ust. § 51 s. ř. s.

[10] Nejprve je vhodné uvést, že žalobce je vlastníkem nemovitostí, zapsaných na LV č. 101 pro obec a k.ú. Vyklantice, které nabyl z titulu darovací smlouvy ze dne 14. 10. 1996, vložené Katastrálním úřadem v Pelhřimově do katastru nemovitostí pod č.j. V12-2528/96, právní účinky vkladu nastaly dne 16. 10. 1996. Žalobce podal přiznání k dani z nemovitostí za rok 1997 dne 23. 4. 1997. Z toho důvodu byla správcem daně vyměřena daň ve výši 1776,- Kč. V souladu s ust. § 15 odst. 1 písm. b) ZDN daň z nemovitostí je splatná ve čtyřech stejných splátkách, a to nejpozději do 31. 5., do 30. 6., do 30. 9. a do 30. 11. běžného zdaňovacího období. Podle ust. § 15 odst. 2 ZDN nepřesáhne-li roční daň z nemovitostí částku 1 000,- Kč, je splatná najednou, a to nejpozději do 31. 5. běžného zdaňovacího období. Ke stejnému datu lze daň z nemovitostí zaplatit najednou i při vyšší částce.

[11] Rozhodnutím ze dne 18. 10. 1999, č.j. 16990/99/094971/3094, byla žalobci stanovena povinnost zaplatit daňový nedoplatek na dani z nemovitostí za původního vlastníka, a to ve výši 9 225,- Kč. Protože žalobce v termínu splatnosti (19. 11. 1999) vyměřenou částku nezaplatil, vznikl mu daňový nedoplatek. Dále mu vznikl nedoplatek na části daně z nemovitostí za rok 1999 (včas nebyla zaplacená poslední splátka této daně v částce 444,- Kč splatná 30. 11. 1999). Z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, jak bylo naloženo s částkou 1 776,- Kč, která byla zaplacená dne 7. 5. 1999 žalobcem (viz tabulka č. 4 položka 9 až 11, řádek druhý). Z tabulek, které žalovaný doplnil do odůvodnění svého rozhodnutí, je jasné zřetelné, jaké konkrétní platby uhradil žalobce v období od 1. 1. 1997 do 31. 12. 2000 na účet daně z nemovitostí (tab. č. 1), jaké daňové povinnosti měl žalobce

zaplatit od 1. 1. 1997 do 31. 12. 2000, včetně nedoplatku, který měl povinnost zaplatit za původního poplatníka (tab. č. 2). Z tabulek je rovněž zřejmé, jaký byl rozpis daňové povinnosti žalobce po jednotlivých splátkách, včetně dat splatnosti a penalizačních dat (tab. č. 3), jak byly jednotlivé splátky v období od 1. 1. 1997 do 31. 12. 2000 placeny a na co byly použity (tab. č. 4) a jak byl proveden výpočet penále za rok 1999 (tab. č. 5). Odůvodnění žalovaného doplněné o shora uvedené tabulky je logické, přehledné a splňuje požadavky přezkoumatelnosti. K namítané nejasnosti rozhodnutí žalovaného lze tedy uvést, že ze shora uvedených tabulek č. 1 až 5 a zejména z tabulky č. 5 je patrná výše záloh, datum splatnosti, datum uhrazení, počet dnů prodlení, sazba penále a jeho výše.

[12] Žalobce namítal, že daňovou povinnost za rok 1999 řádně a včas uhradil ve výši 1 776,- Kč dne 7. 5. 2000. K tomu soud uvádí, že tato částka byla dle ust. § 59 odst. 5 daňového řádu použita na úhradu nejstaršího nedoplatku na dani, což vyplývá z tabulky č. 4 čísla položky 9 až 11 řádku druhého. Výpočet penále za rok 1999 pak vychází z tab. č. 5. Žalobce ani konkrétně nenamítal, že provedený výpočet je nesprávný. Jeho námitky směřovaly proti tomu, že penále vůbec nemělo být předepsáno.

[13] Ohledně žalobní námitky, týkající se duplicitního účtování penále, je nutno sdělit, že k duplicitnímu účtování penále nedošlo, protože předcházející rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 29. 2. 2008, č.j. 30 Ca 193/2006-35. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2003, č.j. 7894/02/ŘŘ 150, se netýkalo vyměření daně, ale řešilo odvolání žalobce proti výzvě k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě. Za situace, kdy zdůvodňuje žalobce daný žalobní bod seznamem soudních sporů, aniž konkrétně uvede, které rozhodnutí žalovaného, resp. správce daně, rozhodovalo o shodném předmětu řízení, tedy o penále za stejné období, jako žalobou napadené rozhodnutí, je takový žalobní bod nekonkrétní. To samé se vztahuje i na další žalobní bod, týkající se námitky prekluze nároku „na vyměření a doměření daně za rok 1994, 1995“. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2005, č.j. 1 Afs 140/2004-55, který se ztotožnil s názorem zdejšího soudu, že námitky žalobce, směřující proti rozhodnutí ze dne 18. 10. 1999, č.j. 16990/99/094971/3094, které stanovilo žalobci k úhradě daňový nedoplatek vzniklý na předmětné dani za původního vlastníka ve výši 9 225,- Kč, jsou nerelevantní, neboť směřují do rozhodnutí, které již bylo soudem přezkoumáno (jak uvádí žalovaný ve svém vyjádření) a není procesní cesty, jak takové rozhodnutí změnit. Z uvedeného je zřejmé, že tímto rozhodnutím byla žalobci pravomocně uložena daňová povinnost.

[14] Žalobce namítal, že nárok je promlčen, neboť se jedná o penále za roky 1994 či 1995. Povinnost k úhradě nedoplatku daně byla založena rozhodnutím ze dne 18. 10. 1999, č.j. 16990/99/094971/3094, jímž byl žalobci stanoven nedoplatek částce 9.225,- Kč na dani z nemovitostí za předchozího vlastníka. Dle rozsudku zdejšího soudu č.j. 30 Ca 193/2006-33 ze dne 14. 3. 2008 (srov. Nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2002, sp. zn. IV. ÚS 311/99 Sb. n. u. ÚS Svazek č. 25 Nález č. 4 str. 29) žalobci vzniká povinnost platit penále z daňových nedoplateků předchozího vlastníka teprve poté, co byla jeho povinnost uhradit případný daňový nedoplatek předchozího vlastníka založena pravomocným rozhodnutím o uložení takové povinnosti. Penále mu tedy nemohlo vzniknout za období, kdy ještě nebyl vlastníkem nemovitosti a neměl automaticky povinnost hradit nedoplatky za svého předchůdce. Od okamžiku splatnosti daňového nedoplatku založeného právě rozhodnutím výše zmíněným rozhodnutím se pak odvíjí výpočet penále a i lhůta pro jeho sdělení. Žalobce byl současně v prodlení s úhradou čtvrté splátky daně z nemovitostí za rok 1999 splatné dne 30. 11. 1999. Oba tyto nedoplatky byly zcela uhrazeny až ke dni 8. 12. 2000 a výše penále byla sdělena stěžovateli platebním výměrem ze dne 13. 5. 2008.

[15] Dle § 63 odst. 4 daňového řádu, ve znění platném pro projednávanou věc, je penále splatné dnem, kdy byly splněny zákonem stanovené podmínky pro jeho uplatnění. Předpis penále sdělí správce daně daňovému dlužníkovi platebním výměrem. Proti platebnímu výměru se daňový dlužník může odvolat do třiceti dnů od jeho doručení. O tomto předpisu se daňový dlužník může vyrozumět kdykoliv, pokud to vyžaduje stav jeho účtu, zejména při daňové exekuci; o předpisu se daňový dlužník zpravidla vyrozumí do třiceti dnů poté, kdy daňový nedoplatek byl zcela vyrovnán, nejpozději však ve lhůtě, v níž se promlčuje vybrání daně. Penále uvedené v platebním výměru je splatné v náhradní lhůtě patnácti dnů ode dne doručení platebního výměru, pokud nebylo již uhrazeno. Pro posouzení důvodnosti námitky promlčení je podstatný § 70 zákona daňového řádu, který normoval, že právo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek se promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal tento nedoplatek splatným, je-li však proveden úkon směřující k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku, promlčecí lhůta se přerušuje a počíná běžet nová promlčecí lhůta po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl daňový dlužník o tomto úkonu zpraven; daňové nedoplatky lze však vymáhat nejpozději do dvaceti let počítaných od konce roku, ve kterém se stal nedoplatek splatným. Ze závěrů rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 1 Afs 30/2011-61 ze dne 22. 6. 2011 vyplývá, že předepisování penále nespadá do vyměřovací fáze daňového řízení, ale do fáze placení (vybírání) daně. Jediná lhůta, kterou je předpis penále vázán, je tak šestiletá promlčecí lhůta k vybrání daně, a proto v této lhůtě musí být jeho předpis nejpozději sdělen platebním výměrem daňovému dlužníkovi.

[16] Soud se též zabýval otázkou, zda po dobu soudního řízení mohlo dojít k přerušení běhu lhůt ve smyslu § 41 s. ř. s. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu 1 Afs 30/2011-57 ze dne 22. 6. 2011 je z § 41 s. ř. s. zejména věty druhé patrné, že toto ustanovení se uplatní pouze tehdy, probíhá-li před soudem řízení ve věci, na niž mohou působit lhůty pro zánik práva. Pro účely daňového řízení by takovou typickou lhůtou, která spojuje s jejím uplynutím zánik práva, byla lhůta uvedená v § 47 d. ř. Shodným rysem v tomto kontextu je zánik subjektivního práva v důsledku jeho neuplatnění ve stanovené (prekluzivní) lhůtě. Prekluzivní (propadnou) lhůtou je tedy taková, jejímž uplynutím zaniká právo se lhůtou spojené: jde o takovou lhůtu, s jejímž marným uplynutím zákon spojuje zánik určitého práva či povinnosti. K zániku práva tak musí správní orgány i soudy přihlížet ex offio, neboť právo zde již fakticky neexistuje. O takový charakter lhůty se však v případech lhůt stanovených v § 70 daňového řádu nejedná. Ten výslovně uvádí, že právo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek se promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal tento nedoplatek splatným. Znamená to, že zákon sám konstruuje pro účely placení daní lhůtu promlčecí (nikoliv prekluzivní, propadnou). Právo, které nebylo v této lhůtě vykonáno, sice nezaniká, avšak nemůže být přiznáno tehdy, jestliže ten, kdo disponuje námitkou promlčení (v souzených souvislostech obvykle dlužník) existenci promlčení namítne. Pak dochází k zániku vymahatelnosti takového práva. Z vedeného rozlišení odlišného charakteru obou zmiňovaných typů lhůt lze jednoznačně uzavřít, že účinky § 41 s. ř. s. (přerušení běhu lhůt po dobu řízení před soud) se neuplatní, pokud před soudem probíhalo řízení ve věci, s níž není spojen běh lhůt pro zánik práva, ale lhůt promlčecích.

[17] Žalobce, byť neobratně, vznesl námitku promlčení penále z nedoplatku na dani z nemovitosti. Soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku 1 Afs 30/2011-57 ze dne 22. 6. 2011 proto zkoumal, zda byly ve věci učiněny úkony směřující k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku ve smyslu § 70 daňového řádu, které mohly přerušit běh promlčecí lhůty. Z tohoto důvodu soud považuje za nutné provést následující rekapitulaci úkonů správce daně. Dne 31. 5. 2002 byl žalobci doručen platební výměr na daňové penále na dani z nemovitostí za zdaňovací období od 1. 1. 1999 do

31. 12. 1999, č.j. 11999/02/094971/5948 ze dne 20. 5. 2002. Rozhodnutím č.j. 5466/02 FR/140 ze dne 17. 9. 2002 bylo Finančním ředitelstvím v Brně zamítnuto odvolání proti tomuto platebnímu výměru. Dne 10. 10. 2002 byla žalobci doručena výzva k zaplacení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě č.j. 18885/02/094971/5948 ze dne 8. 10. 2002. Proti této výzvě se žalobce odvolal a rozhodnutím Finančního ředitelství č.j. 7894/02/ FR 150 byla předmětná výzva zrušena. Dne 21. 1. 2004 byla žalobci doručena výzva k zaplacení nedoplatku penále v náhradní lhůtě č.j. 762/04/094971/5948 ze dne 19. 1. 2004. Dne 12. 4. 2006 bylo zdejší soudem rozsudkem pod sp. zn. 30 Ca 20/2006 zrušeno rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně č.j. 5466/02/FR/140 ze dne 17. 9. 2002. Dne 6. 9. 2006 Finanční ředitelství v Brně rozhodnutím č.j. 12390/06/FR/140 zrušilo platební výměr na daňové penále na dani z nemovitostí za zdaňovací období roku 1999, č.j. 11999/02/094971/5948. Dne 13. 5. 2008 byl opětovně vydán platební výměr na daňové penále na daň z nemovitostí za zdaňovací období od 1. 1. 1999 do 31. 12. 1999, č.j. 10894/08/094970/5948, doručený daňovému subjektu dne 15. 5. 2008. Žalovaný o odvolání proti platebnímu výměru na daňové penále č.j. 10894/08/094970/5948 rozhodl dne 18. 9. 2008.

[18] Lze tedy shrnout, že napadeným rozhodnutím byly penalizovány daňové nedoplatky se splatností dne 19. 11. 1999 (rozhodnutí ze dne 18. 10. 1999, č.j. 16990/99/094971/3094, jímž byl žalobci stanoven nedoplatek v částce 9.225,- Kč na dani z nemovitostí za předchozího vlastníka) a se splatností dne 30. 11. 1999 (čtvrtá splátka daně z nemovitostí). Daňové nedoplatky za rok 1999 by byly promlčeny nejdříve ke dni 31. 12. 2005 (tedy v šestileté promlčecí lhůtě), pokud by tato lhůta nebyla kvalifikovaným úkonem přerušena. Za úkon přerušující běh promlčecí lhůty nelze považovat platební výměr na daňové penále z roku 2002 na částku 811,- Kč, neboť toto rozhodnutí bylo posléze zrušeno Finančním ředitelstvím v Brně. Takovým úkonem nemohla být ani výzva k zaplacení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě ze dne 8. 10. 2002, neboť byla rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně také zrušena. Současně za takový úkon nelze považovat ani výzvu k zaplacení penále v náhradní lhůtě vydanou dne 19. 1. 2004, neboť jí byl daňový subjekt vyzván k úhradě penále v částce 811,- Kč, vyměřeného platebním výměrem č.j. 11999/02/094971/5948 ze dne 20. 5. 2002, který byl zrušen. S ohledem na shora uvedené a na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu uvedené 1 Afs 30/2011-57, je nutné uzavřít, že šestiletá promlčecí lhůta se probíhajícím soudním řízením nestavěla a nebyl učiněn žádný relevantní právní úkon, který by ji mohl přerušit. Protože lhůta ke sdělení předpisu penále uplynula již 31. 12. 2005, došlo k zániku vymahatelnosti takového práva a žalovaný bude nucen v dalším řízení s ohledem na uběhnutí promlčecí lhůty řízení o odvolání proti platebnímu výměru na penále na dani z nemovitostí za rok 1999 zastavit.

[19] Nad rámec shora uvedeného odůvodnění soud ještě uvádí, že si je vědom usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 22. 3. 2011, č.j. 5 Afs 35/2009-265, který zaujal odlišný právní názor na charakter a počátek běhu lhůt pro sdělení předpisu penále. Ovšem v dané věci je zdejší soud dle § 103 odst. 4, písm. a) s. ř. s. vázán právním názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu 1 Afs 30/2011-57, který byl vydán dne 22. 6. 2011, tedy až po rozhodnutí rozšířeného senátu. Dle rozsudku č.j. 9 Afs 59/2007-56 ze dne 8. 7. 2007 je Nejvyšší správní soud v řízení o opětovné kasační stížnosti vázán závazným právním názorem, který sám v téže věci vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku, neboť i přípustnost samotné opětovné kasační stížnosti je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v téže věci dosud nevyřešil (§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.). Tato vázanost právním názorem je prolomena v případě změny skutkových zjištění či právních poměrů nebo dojde-li k podstatné změně judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen respektovat v novém

rozhodnutí. Takový případ nastane např. tehdy, uvaží-li v mezidobí mezi prvním zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu a jeho rozhodováním v též věci o opětovné kasační stížnosti o rozhodné právní otázce jinak Ústavní soud, Evropský soud pro lidská práva, Evropský soudní dvůr, ale i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v řízení podle § 17 s. ř. s. nebo plénium či kolegium ve stanovisku přijatém podle § 19 s. ř. s. S ohledem na shora popsanou časovou posloupnost rozhodnutí se však ve zde projednávané věci nejedná o případ, kdy by bylo možné se od závazného právního názoru vyjádřeného v rozsudku 9 Afs 59/2007-56 odchýlit. Proto soud rozhodl vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

VII. Náklady řízení

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože byl žalobce zcela úspěšný ve věci, přiznal mu soud podle § 60 odst.1 s.ř.s. a § 110 odst. 2 s. ř. s. náhradu nákladů řízení v plné výši, neboť současně neshledal existenci důvodů, které by měly vést byť i jen k částečnému nepřiznání těchto nákladů. Náhradu nákladů řízení tvoří odměna za 3 úkony právní služby po 2.100,- Kč, a to za převzetí a přípravu zastoupení, sepsání žaloby a kasační stížnosti (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7, 1, § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb.), náhrada hotových výdajů za 3 úkony právní služby po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 citované vyhl. a náhrada za zaplacený soudní poplatek ze žaloby ve výši 2.000,- Kč a kasační stížnosti 3.000,- Kč. Právní zástupce žalobce je plátcem DPH, a proto bylo nutné u úkonů právní služby a náhrad režijních paušálů učiněných v roce 2008 připočítat DPH 19 % (tj. částku 912,- Kč) a u úkonů v roce 2011 DPH 20% (tj. částku 480,- Kč). Celkem činí přiznaná náhrada nákladů řízení částku 13.592,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ust. § 102 a násl. s.ř.s.) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2, 4 s.ř.s.).

V Brně dne 30.11.2011

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Pejčochová

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu